

HEROLD LÁSZLÓ 1928. február 18-án, egy vasárnapi napon született Budapesten. Szülei – Herold Antal és Pichna Margit – már nagyon várták a kis jövevényt a közös udvarban álló szoba-konyhás, szerényen berendezett kis budai házban. Az édesapa a kenyérről gondoskodott, szabadidejében rengeteget barkácsolt – a házikót csinosította, játékszerekkel örvendeztette meg a kisfiát, az édesanya a háztartást vezette és ruhákat készített a családnak. Az együtt töltött esték csendes beszélgetéssel, meseolvasással és imádkozással teltek. A kisfiú sosem járt óvodába. Az ő társadalmi helyzetükben ez akkoriban nem volt lehetséges.

1934 szeptemberétől a Németszőlgyi úton lévő „Mackós” iskolába járt. Egész kicsi korától rengeteget olvasott. Karácsonyra mindig könyveket kért és kapott, később aztán – mikor már megtehetette – maga is vásárolt. Mindig nagy örömmel beszélt arról a kis budai antikváriumról, ahol kilóra árusították az olvasnivalót. Középiskoláit a Werbőczy Gimnáziumban (ma Petőfi Sándor Gimnázium), a Váralja utcában végezte. Itt is kitűnt társai közül rendkívüli irodalomszeretetével és olvasottságával. Felsőfokú tanulmányait az ELTE Bölcsészkarán, magyar-történelem szakon kezdte meg 1946-ban. Nagyszerű tanárok, Európa-hírű egyetemi oktatók előadásain szívta magába a tudást. Már alig várta, hogy a megszerzett ismereteket megossza leendő diákjaival.

Közben – 1948. október 16-án – megismerkedett későbbi feleségével, az akkor 15 éves Regős Annával (Anikóval, ahogy a barátai hívták). A tánciskolai felkérés, a tánc és az azt követően kialakult szerelem egy életre szólt. 1950-ben diplomázott, szeptembertől pedig Salgótarjánban, a Közgazdasági Gimnáziumban kapott tanári állást, ezzel egyidejűleg fiúkollégiumi nevelőtanárként dolgozott (bentlakással), így a szállása is adott volt. Anikó még középiskolás volt ekkor, csak a vizsgái után – 1951-ben – követhette párját a bányászvárosba. Hosszú éveken át a kis kollégiumi szobácska volt a fiatal pár otthona. Közben – 1952-ben – átkerült a Madách Imre Gimnáziumba, ahol 1969-ig tanított (1962-től igazgatóként). Kiváló iskola, nagyszerű diákok és pedagógusok... Ez jellemezte az egykori csendőrlaktanyában működő alma matert.

1966-ban átadták Salgótarján legújabb középiskoláját, az „új gimnáziumot”. Több kolléga után aztán ő is itt folytatta munkáját. Igazgatóként került 1969-ben a – Bolyai János nevét felvevő – gimnázium élére. Nem volt egyszerű feladat a legrégebbi középiskola után egy új, még semmiféle hírnévvel nem rendelkező intézményt megmutatni ország-világnak. A közös

munka, az együttgondolkodás, a szigorú, de humánus tanítás-nevelés végül meghozta gyümölcsét: az iskola éveken át az ország élvonalbeli gimnáziumai között szerepelt.

Nemcsak munkája, de a magánélete is tele volt örömmel és fájdalommal: 1957-ben megszületett első gyermekük (Gábor), majd nyolc évvel később kislányuk (Judit). Az élet igazságtalansága 1970 márciusában elvette a kis családtól a feleséget, társat, barátot és édesanyát. Hosszú szenvedése, majd halála tragédia volt mindenkinek. 36 évet élt. Isten az egyik kezével ad, a másikkal elvesz... Hogy aztán megint adhasson: Juhász Ágota tanárnő, kollegina, a család baráti körének egyik tagja lett az új társ, anya és a családi tűzhely őrzője. Ágó – ahogy Laci bácsi hívta társát – nagy alázattal és toleranciával vette át az anya szerepét a családban. Szerelmük virága – Zsuzsi – 1977-ben született meg.

1988-as nyugdíjba vonulásáig számtalan szakmai és emberi elismerésben részesült. Aztán jöttek életművének „hivatalos” elismerései: 1995-ben Nógrád megye díszpolgárai közé választotta, 2006-ban az Eötvös József-díj tulajdonosa lett, 2008-ban Salgótarján díszpolgáraként fogadhatta a számtalan gratulációt, 2016 márciusában a Magyar Arany Érdemkereszt polgári tagozatának kitüntetését – betegsége miatt – felesége vehette át Budapesten.

Az örökké aktív ember nyugdíjas évei sem teltek az „édes semmittevés-sel”. Előadásokat tartott, konferenciákon vett részt. Publikációi jelentek meg különféle lapokban, a Palócföldben is, kis példányszámban könyveket jelentetett meg. Egymásnak adták a kilincset a volt tanítványok és kollégák, a barátok, akik tanácsokért vagy egy jó kis beszélgetésért keresték fel. Vagy csak úgy...

A teste lassan-lassan kezdett összeroppanni az eltelt évek súlya alatt. A szelleme azonban sosem adta fel. Tíz hónappal ezelőtt ismét betegágyának dőlt, ahonnan már nem tudott felkelni többé. Az elkerülhetetlen augusztus 28-án kevéssel déli egy óra előtt bekövetkezett. Elaludt. Méltósággal. Ahogy az egész életét élte...

Lelkét a fény ölelje, játsszon a széllel ezernyi örvénylést! Minden márdárdal írja a lelkünkbe a tudást, az örökké létezést! Nyugalma, mit megtalál az öröklétben, járja át a gyászolót! A megtalált béke vigasztaljon minden fájó panaszszót!

Fia, Herold Gábor